RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 223.762 van 6 juni 2013
in de zaak A. 207.238/IX-7888

In zake : XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Matthias Storme
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingsstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het INSTITUUT VAN DE BEDRIJFSREVISOREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Günther L'heureux
kantoor houdend te 1040 Brussel
Wetstraat 26/7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 4 december 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Raad van het Instituut van de Bedrijfsrevisoren van 28 september 2012 waarbij de hoedanigheid van bedrijfsrevisor van XXXX wordt ingetrokken.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 maart 2013.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, advocaat Matthias Storme, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Günther L'heureux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Normatief kader

3.1. De verwerende partij is een publiekrechtelijke beroepsorganisatie die werd opgericht bij de wet van 22 juli 1953 houdende oprichting van een Instituut van de Bedrijfsrevisoren en organisatie van het publiek toezicht op het beroep van bedrijfsrevisor, gecoördineerd op 30 april 2007, hierna "de wet van 22 juli 1953" genoemd.

Artikel 3 van de wet van 22 juli 1953 omschrijft het doel van het Instituut als volgt:

> "Het Instituut heeft als doel te waken over de opleiding en te voorzien in de bestendige organisatie van een korps specialisten die bekwaam zijn de functie van bedrijfsrevisor te vervullen zoals deze bepaald wordt in artikel 4, met al de vereiste waarborgen in zake bevoegdheid, onafhankelijkheid en beroepseerlijkheid en toezicht uit te oefenen op de behoorlijke uitvoering van aan de bedrijfsrevisoren toevertrouwde opdrachten".

Luidens artikel 32, § 1, van de wet van 22 juli 1953 betreft één van de wettelijke opdrachten van het Instituut het toezicht op de goede uitvoering door de bedrijfsrevisoren van de hen toevertrouwde opdrachten. Het Instituut beschikt daartoe over de bevoegdheid om van de bedrijfsrevisoren informatie, verklaringen en documenten te verkrijgen. Artikel 32, § 2, van de wet van 22 juli 1953 bepaalt in dit verband:

> "Het Instituut kan binnen een termijn die hij vastlegt de voorlegging bekomen door zijn bedrijfsrevisoren van elke informatie, verklaring of document, en meer in het bijzonder van de lijsten van de door hen aanvaarde revisorale opdrachten, hun werkprogramma's en werkdocumenten, en hun verbanden met andere personen die deel uitmaken van hun netwerk en, die al dan niet in een Lid-staat van de Europese Unie of in een derde land de hoedanigheid van wettelijke auditor, auditkantoor, auditor of auditorganisatie van een derde land hebben, en de opdrachten die door deze personen zijn aanvaard in een vennootschap, onderneming of vereniging waarin de bedrijfsrevisor een opdracht, waarvan de uitoefening is voorbehouden aan de bedrijfsrevisoren, vervult of heeft vervuld".

Indien de Raad van het Instituut kennis heeft van het feit dat een bedrijfsrevisor geen passend gevolg geeft aan de zo-even aangehaalde bepaling van artikel 32, § 2, van de wet van 22 juli 1953, dan kan de Raad overeenkomstig artikel 36 aan de betrokkene de verplichting opleggen om binnen de door hem vastgestelde termijn en op de door hem vastgestelde wijze aan de omstreden toestand een einde te maken.

Artikel 37 van de wet van 22 juli 1953 verleent aan de Raad van het Instituut voorts de bevoegdheid om een bedrijfsrevisor een "terechtwijzing" op te leggen. Het luidt als volgt:

> "§ 1. Wanneer de feiten die de bedrijfsrevisor kunnen verweten worden, hoewel ze vaststaan, geen enkele van de in artikel 73 voorziene sancties verantwoorden, kan de Raad, hetzij ambtshalve, hetzij op verzoek van de Kamer van verwijzing en instaatstelling, deze bedrijfsrevisor terechtwijzen.
>
> De Raad informeert de Kamer van verwijzing en instaatstelling over de beslissing tot terechtwijzing.
>
> Deze terechtwijzing kan worden beslist, onverminderd de eventuele verwijzing van deze bedrijfsrevisor naar de tuchtinstanties voor dezelfde feiten als deze die aan de basis liggen van de terechtwijzing.

§ 2. De bedrijfsrevisor die de terechtwijzing niet aanvaardt, kan de Commissie van Beroep adiëren binnen een termijn van één maand nadat de terechtwijzing hem werd betekend en dit met het oog op een tegensprekelijk debat. Dit beroep is opschortend.

§ 3. De Commissie van Beroep kan de terechtwijzing hervormen of bevestigen, dan wel, met unanimiteit, één van de in artikel 73 voorziene sancties in de plaats stellen.

§ 4. Iedere definitief geworden terechtwijzing wordt vermeld in het dossier van de bedrijfsrevisor gedurende vijf jaar, het moment waarop deze automatisch wordt uitgewist. Indien gedurende deze termijn de bedrijfsrevisor het voorwerp is van een aanhangigmaking of een andere aanhangigmaking bij de Tuchtcommissie of de Commissie van Beroep, wordt deze tuchtinstantie speciaal geïnformeerd over de beslissing tot terechtwijzing".

Luidens artikel 8, § 3, van de wet van 22 juli 1953 wordt de hoedanigheid van bedrijfsrevisor onder meer ingetrokken wanneer de bedrijfsrevisor drie maanden na de terechtwijzing bedoeld in artikel 37 in gebreke blijft de inlichtingen of documenten mee te delen die hij moet meedelen aan het Instituut.

3.2. Artikel 31 van het koninklijk besluit van 7 juni 2007 tot vaststelling van het huishoudelijk reglement van het Instituut van de Bedrijfsrevisoren, hierna "het koninklijk besluit van 7 juni 2007" genoemd, bepaalt onder hoofdstuk VIII "Periodieke mededeling door de bedrijfsrevisoren" het volgende:

"§ 1. De bedrijfsrevisoren brengen het Instituut op de hoogte van de opdrachten die zij uitvoeren of hebben uitgevoerd in het kader van hun beroepsactiviteit.

§ 2. De bedrijfsrevisoren die één of meerdere commissarismandaten in een organisatie van openbaar belang uitoefenen, delen jaarlijks aan het Instituut de hyperlink mee naar het deel van de website waar de in artikel 15 van de wet bedoelde informatie is bekendgemaakt.

§ 3. De Raad bepaalt de vorm, de gedetailleerde inhoud en de periodiciteit van de informatie bedoeld in de eerste en tweede paragraaf.

§ 4. De bedrijfsrevisoren natuurlijke personen die hun activiteiten uitvoeren middels een bedrijfsrevisorenkantoor, ingeschreven in het openbaar register, zijn vrijgesteld van de verplichtingen opgenomen in de voorafgaande paragrafen wanneer zij hun gehele beroepsactiviteit in dit kantoor hebben ingebracht".

Artikel 32 van het koninklijk besluit van 7 juni 2007 bepaalt onder hoofdstuk IX "Mededelingsmodaliteiten" het volgende:

> "§ 1. De mededelingen met een individuele draagwijdte tussen het Instituut en een bedrijfsrevisor, evenals de mededelingen tussen een bedrijfsrevisor en het Instituut, gebeuren bij aangetekende brief of bij deurwaardersexploot. Bij gebreke daaraan worden de termijnen voorzien in de wet of haar uitvoeringsbesluiten geacht nog niet te zijn beginnen lopen, en/of de mededeling zal door zijn bestemmeling kunnen worden beschouwd als niet gebeurd zijnde. De mededelingen gebeuren steeds in de taal waarin de bedrijfsrevisor in het openbaar register is ingeschreven.
>
> § 2. De mededelingen van het Instituut met een algemene draagwijdte ten aanzien van de bedrijfsrevisoren gebeuren in de door de Raad vastgestelde vorm. Het voorwerp van de mededelingen met een algemene draagwijdte, die de Raad zou beslissen te doen in elektronische vorm, wordt vermeld in een bericht dat via de post aan de bedrijfsrevisoren wordt toegezonden.
>
> § 3. [...]".

Artikel 33 van het koninklijk besluit van 7 juni 2007 bepaalt onder hoofdstuk X "Terechtwijzing" het volgende:

> "§ 1. Onverminderd andere strengere wettelijke of reglementaire bepalingen, zal, overeenkomstig artikel 37 van de wet, een terechtwijzing worden gericht aan elke bedrijfsrevisor die verzuimt om het Instituut, binnen de voorziene termijnen, mededeling te doen van inlichtingen of documenten waartoe hij is gehouden.
>
> Hetzelfde geldt voor een bedrijfsrevisor die in gebreke blijft om binnen de voorziene termijnen alle of een gedeelte van de bijdragen, waaraan hij is onderworpen, te betalen of het document over te maken dat bedoeld is tot vaststelling van een bijdrage.
>
> § 2. De hoedanigheid van bedrijfsrevisor wordt door de Raad ingetrokken in de gevallen bedoeld in artikel 8, § 3 van de wet".

3.3. Volgens een "verklarende toelichting" met betrekking tot "de jaarlijkse mededeling", die is opgenomen in het administratief dossier van de verwerende partij, heeft de Raad van het Instituut van de Bedrijfsrevisoren met toepassing van artikel 31, § 3, van het koninklijk besluit van 7 juni 2007 de vorm, de gedetailleerde inhoud en de periodiciteit bepaald van de informatie die door de bedrijfsrevisoren jaarlijks aan het Instituut dient te worden verstrekt.

De te verstrekken informatie heeft betrekking op:

- de identificatie van de aangever
- de samenstelling van het kantoor
- de werkzaamheden van het kantoor
- de werkzaamheden verricht voor en door andere bedrijfsrevisoren
- de hangende gerechtelijke, tuchtrechtelijke en/of administratieve procedures
- de professionele aansprakelijkheidsverzekering
- de eenpersoonsvennootschappen.

De bedrijfsrevisoren die hun activiteit uitoefenen via een rechtspersoon, zijn ertoe gehouden de voormelde informatie mede te delen aan het Instituut binnen een termijn van zes maanden na het afsluiten van het boekjaar. De bedrijfsrevisoren die hun activiteit uitoefenen als fysische persoon, zijn ertoe gehouden hetzelfde te doen binnen een termijn van zes maanden na het afsluiten van het kalenderjaar.

De bedrijfsrevisoren dienen de jaarlijkse mededeling op elektronische wijze aan het Instituut te bezorgen met een document dat daartoe beschikbaar is op de extranet-site van het Instituut.

IV. Feiten

4.1. De verzoeker is een bedrijfsrevisor die zijn activiteit uitoefent als fysische persoon.

4.2. Met een brief van 17 februari 2012 wijst de adjunct-secretaris-generaal van het Instituut van de Bedrijfsrevisoren de verzoeker erop dat diens mededeling van de informatie over zijn werkzaamheden tijdens het jaar 2010 nog niet werd ontvangen. Hij voegt eraan toe dat de elektronische versie van het te gebruiken formulier beschikbaar is op het extranet van het Instituut, evenals de toelichting daarbij. Hij verzoekt die mededeling binnen dertig dagen te doen aan het vermelde e-mailadres. Hij wijst er tevens op dat in geval van achterwege blijven van de mededeling, volgens artikel 33 van het koninklijk

besluit van 7 juni 2007 een terechtwijzing kan worden opgelegd overeenkomstig artikel 37 van de wet van 22 juli 1953.

4.3. Met een brief van 12 juni 2012 deelt de ondervoorzitter van het Instituut aan de verzoeker mee dat de Raad op 4 mei 2012 heeft beslist hem een terechtwijzing op te leggen overeenkomstig artikel 37 van de wet van 22 juli 1953 wegens het ontbreken van de mededeling van de informatie over het jaar 2010. Hij dringt erop aan dat de verzoeker het desbetreffende document zo spoedig mogelijk zou bezorgen.

De ondervoorzitter wijst de verzoeker er ook op dat de hoedanigheid van bedrijfsrevisor op grond van artikel 8, § 3, van de wet van 22 juli 1953 wordt ingetrokken indien de betrokkene in gebreke blijft de gevraagde documenten te bezorgen binnen drie maanden na de terechtwijzing.

Ten slotte maakt de ondervoorzitter melding van de mogelijkheid voor de verzoeker om tegen de opgelegde terechtwijzing beroep in te stellen bij de Commissie van Beroep, waardoor de terechtwijzing zou worden opgeschort.

4.4. De verzoeker stelt geen beroep in tegen de opgelegde terechtwijzing, maar met een brief van 15 juni 2012 antwoordt hij:

> "[…]
> 1. Tussen 01/01/2012 en 28/03/2012 heb ik en enkele aangestelden meer dan 35 maal de site van het IBR geopend met de bedoeling mijn verplichting m.b.t. de jaarlijkse aangifte van vorming en jaarlijkse aangifte van activiteit, na te komen.
> […]
> 2. Gezien het Instituut het mij vermoedelijk al jaren moeilijk maakt om normaal te functioneren binnen mijn niche-activiteiten, dacht ik dat deze onmogelijkheid van toegang op de officiële site, mits mijn toegekend ID en paswoord, wederom deel uitmaakte van de jegens mij gevoerde politiek.
> […]
> 3. Ten gevolge voorgaande deed ik beroep op meerdere personen om de informatie te kunnen verkrijgen die nodig is om aan die verplichting te voldoen. – VB nam 3 maal contact met het IBR zonder resultaat en DP nam 4 maal contact op met het IBR, eveneens zonder resultaat – waarna per schrift en

e-mail van voorgaande melding werd gemaakt, waarop eerst alsdan het Instituut mij schriftelijk berichtte dat het computersysteem faalde en niet toegankelijk was, waardoor ik mijn verplichting niet kon nakomen gedurende geciteerde periode.

[…]

4. Na mijn eerste kruistocht van aangiften, heb ik tussen de periode van einde maart 2012 en einde mei 2012 meer dan 17 maal gegevens willen ophalen, consulteren en analyseren ter naleving van het gevraagde, maar tot overmaat van ramp kreeg ik opnieuw niet de nodige informatie, die ik onder normale omstandigheden zou mogen verwachten van het Instituut als het IBR.

[…]

Met deze wens ik duidelijk tegenover het ganse bestuur klacht in te dienen m.b.t. de wijze waarop deze mij behandeld hebben, alsook de website en log-inn.

[…]

Indien ik vanaf heden vrije toegang kan krijgen, is het niet meer dan normaal dat ik al het nodige in het werk zal stellen om mijn aangifte binnen de toegekende 3 maanden, vanaf ontvangst van uw schrijven, in te dienen. De aangifte zal overgemaakt worden na mijn verlof.

[…]

Gezien de houding van het Instituut gedurende de laatste jaren, zal ik de bedoelde aangifte niet enkel elektronisch, maar ook materieel overmaken aan het Instituut.

[…]".

4.5. Met een brief van 23 augustus 2012 deelt de verzoeker aan het Instituut van de Bedrijfsrevisoren mee dat "[hij] het niet gedaan [krijgt] om [zijn] gegevens correct verwerkt te zien in het IBR bestand".

4.6. Op 28 september 2012 beslist de Raad van het Instituut om de hoedanigheid van bedrijfsrevisor van de verzoeker met onmiddellijke ingang in te trekken. De Raad stelt vast dat de verzoeker de jaarlijkse informatie met betrekking tot de aangenomen revisorale opdrachten niet heeft ingediend voor het jaar 2010, dat hem daarvoor een terechtwijzing werd opgelegd waartegen hij geen beroep heeft ingesteld bij de Commissie van Beroep en dat hij de voormelde informatie niet heeft bezorgd binnen drie maanden na de terechtwijzing. Volgens de Raad, die verwijst naar artikel 8, § 3, van de wet van 22 juli 1953, impliceert dit dat de hoedanigheid van bedrijfsrevisor van de verzoeker van rechtswege wordt ingetrokken en dat de Raad daarvan akte dient te nemen.

Dit is de bestreden beslissing.

Met een aangetekende brief van 8 oktober 2012 wordt deze beslissing aan de verzoeker betekend.

4.7. Met een brief van 11 oktober 2012 en een e-mailbericht van 13 oktober 2012 zendt de verzoeker een aangifte met als onderwerp "jaarlijkse mededeling 2011-2010" naar het Instituut van de Bedrijfsrevisoren.

4.8. Met een brief van 27 november 2012 vraagt de verzoeker aan het Instituut zijn herinschrijving in het register van de bedrijfsrevisoren. Hij voegt onder meer het ingevulde formulier bij betreffende de werkzaamheden van zijn kantoor tijdens het jaar 2010.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

5. De verwerende partij werpt in haar nota verscheidene excepties van onontvankelijkheid van de vordering op. Deze excepties hebben betrekking op de aanvechtbaarheid van de bestreden beslissing en daarmee samenhangend de bevoegdheid van de Raad van State om over het beroep uitspraak te doen, de uitputting van het georganiseerd administratief beroep en het belang van de verzoeker bij zijn beroep.

6. Aangezien hierna zal blijken dat niet kan worden aangenomen dat voldaan is aan de schorsingsvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dienen de opgeworpen excepties in de huidige stand van de rechtspleging niet nader te worden onderzocht.

VI. Onderzoek van de vordering

7. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat

de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

8. De verzoeker zet het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing meent te kunnen lijden, in zijn verzoekschrift als volgt uiteen:

> "De onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zal voor verzoeker moeilijk te herstellen ernstige nadelen veroorzaken.
>
> De vernietiging van de bestreden beslissing alleen, zonder voorafgaande schorsing, kan in casu niet volstaan om aan verzoeker een genoegzaam herstel van het door de bestreden beslissing teweeggebrachte nadeel te waarborgen.
>
> Immers werd abrupt een einde gemaakt aan de loopbaan van net geen 40 jaar als bedrijfsrevisor.
>
> Een vernietigingsarrest zal, zoals gezegd, te laat komen. Verzoeker is geboren op 28 april 1945.
>
> Artikel 8 § 2 van de wet van 22 juli 1953 bepaalt:
> 'De hoedanigheid van bedrijfsrevisor wordt ingetrokken op de zeventigste verjaardag van de bedrijfsrevisoren natuurlijke personen'.
>
> Op het ogenblik van de bestreden beslissing kon verzoeker normaliter het beroep van bedrijfsrevisor nog tweeënhalf jaar uitoefenen.
>
> Hij kan door de bestreden beslissing dus onmogelijk zijn loopbaan 'in schoonheid' beëindigen.
>
> Door de bestreden beslissing wordt de band van verzoeker met het Instituut van de Bedrijfsrevisoren, zijn beroepsorgaan, verbroken en wordt het voor hem onmogelijk om het beroep als bedrijfsrevisor uit te oefenen wat door Uw Raad in wezen als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt beschouwd (RvS nr. 212.139 van 21 maart 2011)".

9. De verwerende partij antwoordt in haar nota in essentie dat de verzoeker geen enkel ernstig en moeilijk te herstellen nadeel inroept. De omstandigheid dat een eventueel vernietigingsarrest te laat zou komen, is volgens haar geen nadeel dat te wijten is aan de bestreden beslissing en overigens is er geen indicatie dat een dergelijk arrest pas zou tussenkomen nadat de verzoeker 70 jaar is geworden. De loutere verwijzing naar het arrest nr. 212.139 van 21 maart 2011 van de Raad van State, zo stelt de verwerende partij, volstaat niet als bewijs van een

moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De situatie die in dat arrest aan de orde is, stemt niet overeen met de situatie van de verzoeker, aangezien tussen de verzoeker en de verwerende partij geen arbeidsrelatie of contractuele relatie bestaat en de band tussen een beroepsinstituut en zijn leden niet kan worden vergeleken met de band tussen een werkgever en zijn personeel. Ten slotte wijst de verwerende partij erop dat de bestreden beslissing impliceert dat de verzoeker niet meer in aanmerking komt voor opdrachten en taken die voorbehouden zijn aan bedrijfsrevisoren, maar dat de verzoeker zelf in zijn verzoekschrift vermeldt dat hij geen enkel mandaat van commissaris en geen enkele wettelijke opdracht meer uitvoert.

Beoordeling

10. De bestreden beslissing werd door de Raad van het Instituut van de Bedrijfsrevisoren genomen met toepassing van artikel 8, § 3, van de wet van 22 juli 1953, luidens hetwelk de hoedanigheid van bedrijfsrevisor onder meer wordt ingetrokken wanneer de betrokkene drie maanden na de terechtwijzing bedoeld in artikel 37 in gebreke blijft de inlichtingen of documenten mee te delen die hij moet meedelen aan het Instituut.

Deze beslissing tot intrekking van de hoedanigheid van bedrijfsrevisor van de verzoeker impliceert dat de verzoeker geen opdrachten die wettelijk zijn voorbehouden aan een bedrijfsrevisor meer vermag uit te oefenen. Waar in de regel zou kunnen worden aangenomen dat een dergelijke opgelegde beëindiging van de beroepsactiviteit van bedrijfsrevisor een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen aan de betrokkene, blijkt dit in de bijzondere omstandigheden van de voorliggende zaak evenwel niet het geval.

Vooreerst dient immers te worden vastgesteld dat de verzoeker in zijn verzoekschrift zelf vermeldt dat hij in 2011 ten aanzien van het Uitvoerend Comité van het Instituut van de Bedrijfsrevisoren heeft verklaard “geen mandaat als commissaris meer uit te oefenen, noch andere wettelijke opdrachten”. Uit de “jaarlijkse mededeling 2011-2010” die de verzoeker – om alsnog te voldoen aan

zijn wettelijke informatieplicht – op 11 oktober 2012 naar de verwerende partij heeft gezonden, blijkt inderdaad dat hij in 2010 "één mandaat" heeft uitgeoefend waaruit hij inmiddels ontslag heeft genomen en dat hij voor het overige "geen wettelijke opdrachten" heeft vervuld. In 2011 heeft de verzoeker "geen mandaten" en "geen wettelijke opdrachten" vervuld. Met betrekking tot de werkzaamheden van zijn kantoor vermeldt hij: "Andere professionele werkzaamheden = 100% van de activiteiten". De verzoeker verricht derhalve geen werkzaamheden meer die wettelijk zijn voorbehouden aan bedrijfsrevisoren. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn situatie op dit vlak in 2012 alsnog is gewijzigd of dat zijn situatie in de toekomst en vóór de uitspraak over zijn beroep tot nietigverklaring nog zou wijzigen. Evenmin verduidelijkt hij, noch toont hij aan dat hij ingevolge de bestreden beslissing zijn "andere professionele werkzaamheden", die klaarblijkelijk geen revisorale opdrachten zijn, niet meer zal kunnen verrichten. In zoverre is niet onderbouwd en blijkt niet dat de bestreden beslissing *de facto* ernstige nadelige gevolgen heeft voor de verzoeker.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoeker tegen de terechtwijzing die hem op 4 mei 2012 door de Raad van het Instituut van de Bedrijfsrevisoren werd opgelegd en die voor de Raad een noodzakelijke voorwaarde was om nadien – drie maanden na het verder in gebreke blijven van de verzoeker – krachtens artikel 8, § 3, van de wet van 22 juli 1953 tot de intrekking van zijn hoedanigheid van bedrijfsrevisor te kunnen besluiten, niet het georganiseerde, opschortende beroep bij de Commissie van Beroep heeft ingesteld, waarin is voorzien door artikel 37, § 2, van de voornoemde wet. De verzoeker had in het kader van dat beroep zijn grieven met betrekking tot het vervullen van de jaarlijkse informatieplicht kunnen laten gelden die hij in de voorliggende zaak aanvoert, opdat de Commissie van Beroep de hem opgelegde terechtwijzing zou "hervormen". Aldus heeft de verzoeker niet het hem beschikbare rechtsmiddel aangewend om de bestreden beslissing met haar nadelige gevolgen te voorkomen.

Gelet op deze bijzondere omstandigheden van de zaak, kan de enkele bewering van de verzoeker in zijn verzoekschrift dat de bestreden

beslissing een abrupt einde maakt aan een loopbaan van net geen 40 jaar als bedrijfsrevisor en het hem onmogelijk maakt zijn loopbaan “in schoonheid” te beëindigen, niet volstaan om aan te nemen dat de verzoeker ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan lijden zoals vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

11. Derhalve is alvast niet voldaan aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

VII. Anonimisering

12. De verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 6 juni 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,

bijgestaan door

Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Tiny Temmerman	**Bert Thys**